

og burde kunne hævde i langt højere Grad end Staten og det borgerlige Samfund. Det var det, som forbavtede mig, naar jeg jo ved, at det ærede Medlem sammen med saa mange andre her i Salen netop hævder og meget kraftig har hævded, at Folkekirken er en ren og skær borgerlig Institution. Hans Argumenter i Gaar tydede jo tværtimod paa det modsatte: at Kirken skulde stemples og hævdes som et Trossamfund, der havde Ret til at forlange sine Grundsætninger baade i moralsk og kristelig Henseende gennemførte, og havde Ret til at stille de Krav til sine Medlemmer, som det burde stille, hvad han ikke mente, at det kunde under de nuværende Forhold, da det er sammenblandet med det borgerlige Samfund og med, hvad det borgerlige Samfund forlanger. Jeg har ikke noget imod, jeg vil tværtimod meget ønske, at det en Gang maatte blive muligt for Folkekirken at komme til at staa virkelig som en selvstændig Institution, som et Trossamfund, som den højtærede Kirkeminister fremhæver i Lovforslagets Motiver. Men dette er jo slet ikke Tilfældet. Der er tidligere blevet sagt om et politisk Parti her i Landet, at det ikke var noget Hotel, hvor man saadan frit havde Adgang til at bo eller indtræde i. Jeg skal ikke sige noget dertil. Jeg mener for Resten, at det maaske tidligere havde været rigtigere, om mange af de politiske Partier, vi have haft her i Landet, havde været lidt mere kritiske over for deres Medlemmer, baade med at optage og beholde dem inden for Partiet. Men jeg tror, at det, man vil hævde fra den Side, som det ærede Medlem for Verving tilhører, netop er det, at Folkekirken skal være ikke alene et saadant almindeligt Hotel, hvis Porte skulle staa aabne for alle og enhver, men at det ogsaa skal være saaledes, at naar man først en Gang er kommen ind i dette Hotel, ind i dette Samfund, er det ikke muligt for nogen Magt at faa de paagældende ud derfra, saafremt de ikke selv ville, selv om hele deres Liv er en Protest imod det Samfund, mod den Forening, som de skulle og maa vedblive at tilhøre, saafremt de ikke selv ville melde sig ud deraf. Det er det, jeg ikke gerne vil have. Jeg vilde tværtimod gerne have, at det kunde lykkes, at Folkekirken en Gang kunde blive, hvad den skulde være: et Samfund, et Trossamfund af Folk, der slutte sig om den bestemte Bekendelse, som Folkekirken har sat i Spidsen, og som det ved Grundloven er bestemt, at den skal være. Det er jo ogsaa der ud

fra, at de Grunde, som Biskop Rørdam har fremhævet for den borgerlige Ægteforening, ere tagne, idet han jo vil hævde, at Kirken med Tiden skulde kunne blive et Trossamfund, der vil hævde disse bestemte Trosinteresser, og kun under denne ene Betingelse er det, at han ønsker den borgerlige Ægteforening indført. Og derfor vil jeg sige til det ærede Medlem for Verving og den højtærede Minister, at de i denne Sag ikke skulde paaberaabe sig den nævnte Biskop, thi der er ingen af alle Biskopper, der mere tydeligt og kraftigt har udtalt sig mod det borgerlige Ægteskabs Indførelse under de nuværende Forhold end netop Biskop Rørdam, idet han udtaler, at han meget maatte ønske, at det foreliggende Lovforslag ikke blev gennemført, før vi faa Sikkerhed for, at Folkekirken faar den Forfatning, som sikrer dens Eksistens som Trossamfund, der sikrer den Ret til at handle lige over for dem, der ikke ønske den kirkelige Indvielse, eller hvem denne bliver nægtet i de forskellige Forhold, som jeg omtalte i Gaar.

Naar der saa tales saa meget om, at det skulde være en Fordel for Kirkesamfundet, at man ikke havde den kirkelige Vielse, saa vil jeg gerne spørge, om der er noget eneste Medlem her i denne Sal, som vil paastaa, at de her i Landet bestaaende anerkendte Trossamfund, hvis Præster have den samme Ret som Folkekirken til at vie Samfundets Medlemmer, have følt sig generede ved den Ret, de have. Jeg tror tværtimod, at mange af dem ville føle sig generede, hvis det skal forbydes dem og henlægges til den borgerlige Ægteskabsforstander. Jeg er ogsaa overbevist om, at lykkes det nogen Sinde for Folkekirken at komme til at staa som et virkeligt Trossamfund, vil den aldrig nogen Sinde føle sig generet ved, at Præsterne have Ret til at ægtevie de Medlemmer, der høre til Samfundet. Saa sagde det ærede Medlem, at det, som jeg vilde, og som Mindretallet vilde ved sine Forslag, det var kun Ret for Præsterne, Frihed for dem, men det var ikke Frihed for de Medlemmer af Folkekirken, som muligvis ønskede den kirkelige Vielse, fordi Præsten kunde sige nej. Ja, teoretisk set kan det ærede Medlem have Ret, men jeg antager ogsaa, at det ærede Medlem saavel som alle andre ærede Medlemmer her i Salen, vistnok med mig vil indrømme, at saafremt Forholdet var det den Dag i Dag, at vi havde borgerlig Ægteskab for alle dem, der ønskede det, og at vi havde kirkelig